

از لابلای یادداشت‌ها و نیشته‌های روزمره ام

چشم انداز امیدوارکننده یا آرمان غیر قابل حصول؟

توهم مقامات رسمی دولتی در قبال واقعیت‌های موجود

شرایط ذلت بار و وضع واقعی تناسب نیروها

وضعیت پیش آمده باب میل کیها محسوب می‌گردد؟
نشست دوحه، یارگیری افغانستان و استیصال کشور
اظهارنظرهای تلویحی در باب واقعیت‌های مطرح
نتیجه‌گیری

عرف رسیدن به صلح، پایان جنگ و خاموشی صدای باروت و خمپاره و گلوله و بالاخره گذاشتن سلاح بر زمین است، تا بتوان به صلح همیشگی و پایدار رسید. اینکه از آتش پس و مذاکره سواستفاده بعمل آمده و قهرمان سازی و اظهار فتح، رقیب کشی و... شود. اگر صلح و آتش پس که قرار است جنبه عملی بخود اختیار نموده و امتیازاتی که برای گروه‌های جنگی در نظر گرفته شده است، بمعنای ختم جنگ نباشد و به تشدید جنگ، کشتار و ریختن خون‌های بیشتر تمام شود و اها لی و توده‌های عظیم کشور و کارمندان دولتی اعم از نظامی و ملکی بیشتر از پیش و این بار بنام "داعش" و گروه‌های آدمکش قتل عام شوند، چه سودی خواهد داشت؟

قرار است گفتگوهای صلح و مصالحه میان افغانی بمنظور دستیابی به صلح و امنیت پایدار در سرزمین بلاکشیده افغانستان و ختم زد و خورد‌های مسلحانه کنونی کشور ما در نتیجه حصول توافقنامه صلح مورخ ۲۹ ماه فبروری سال روان میان ایالات متحده و "طالب"‌ها، بزودی در اسلو، مرکز کشور ناروی از قوه بفعل مبدل گردد. مطابق سند یاد شده، ایالات متحده و هم پیمانانش در طول مدت زمان ۱۴ ماه، مکلف به فراخواندن نظامیان شان از اراضی کشور ما می‌باشند. در مقابل، "طالب"‌ها تعهد می‌سپارند که بهیچ نیرو و گروهی که منافع ایالات متحده و هم پیمانانش را مورد تهدید قرار دهند، اجازه فعالیت و انجام عملکردهای تخریبی در اراضی متعلق به افغانستان را نخواهند داد. نباید فراموش خاطر ما شود که گفتگوهای یاد شده که قرار است در اسلوتنویریابد، قبل از آغاز بکار، با مشکلاتی موا چه می‌باشد که موجودیت بحران سیاسی در داخل کشور را می‌توان بمثابه معضله قابل اندیشه در مورد بشمار آورده. متأسفانه که مخالفت‌ها و ضد و نقیض‌گویی‌ها میان دوکاندید انتخابات ریاست جمهوری کشور، اصل انتخاب و تعیین هیأت مذاکره‌کننده جانب دولت افغانستان را بمنظور شرکت در مذاکرات صلح میان افغانی با مشکل مواجه نمود. با وجود آنکه در آغاز، اختلاف نظرهایی میان طرف‌های یاد شده در مورد تبادل زندانیان، پروسه آغاز شده را به کندی مواجه نمود، اما پس از آن، اعضای هیأت سه نفره "طالب"‌ها وارد کابل شده و در زمینه چگونگی رهایی زندانیان هر دو جانب، با دولت افغانستان مصروف رأی‌زنی گردیدند. بر بنیاد گفتگوهای ایالات متحده و "طالب"‌ها، بتعداد ۵ هزار زندانی "طالب"‌ها و در مقابل، بتعداد یک هزار تن از نظامیان افغان که نزد "طالب"‌ها زندانی می‌باشند، باید زندان‌ها را رها کردند.

در اینجا پرسشی که ذهن همه را بخود مشغول نموده و آن اینکه آیا همه "طالب"‌ها خواهان و طرفدار مذاکره و گفتگو با دولت افغانستان می‌باشند؟ آیا چنین وضعیتی حاکی از این واقعیت محسوب نمی‌گردد که واشنگتن، پس از آغاز عملیات جنگی در سپیده دم سده ۲۱، اینک دچار شکست در کارزار جنگی در کشور ما گردیده و در بسیاری از عرصه‌های مورد نظر، با عدم مؤفقیت مواجه گردید؟ در نیشته حاضر سعی بعمل آمده تا به سؤال‌های مطرح شده، پاسخ‌ها

بی ارائه گردد.

در شرایط و وضعیت کنونی، این واقعیت بیش از هر زمان دیگری بر ملا گردیده که در مسیر آشتی ملی و تحقق صلح در کشور و در امتداد پروسه یاد شده، اختلافات و تفاوت‌های جدی و قابل تکراری میان طرف‌های درگیر عملن موجود می‌باشد. در آخرین مؤافقتنامه حاصله میان ایالات متحده و "طالب"ها، در مورد مذاکره و گفتگو با دولت افغانستان، اصلن تکراری هم بعمل نیامده است. متن توافقنامه بگونه‌ای تنظیم شده که هواداران "طالب"ها می‌توانند آنرا باندازه کافی و بگونه دلخواه خویش تفسیر نمایند. ناهمگون بودن ترکیب شرکت‌کننده‌های مذاکرات، مورد قابل تکرار دیگری محسوب گردیده و همچنان عدم موجودیت وحدت ملی میان نخبگان حاکم کشور، واقعیت غم‌انگیز دیگری در این عرصه بشمار می‌آید. فرماندهان و قوماندان‌های محلی، بگونه معمول، دستور کار خویش را داشته و از اثرگذاری قابل توجهی نیز برخوردار می‌باشند.

علاوه بر آن، میان دولت و "طالب"ها نیز اختلافات عمیق ایدئولوژیکی موجود می‌باشد. همچنان بعید بنظر می‌رسد که رهبری "طالب"ها به تسلیمی بدون قید و شرط اخلاقی - سیاسی متمایل باشند. آنها دگرگونی و بازسازی زندگی بر بنیاد اصول و جاذبه‌های شریعت در کشور را رسالت و وظیفه خویش می‌پندارند. تصور غالب چنین است که "طالب"ها بمنظور استفاده و بکارگیری برای لحظه‌ها و موقعیت‌های مورد ضرورت، نگهداری شده‌اند. بویژه پس از ترک اراضی کشور ما توسط امریکایی‌ها، زمینه‌های منحصرفرد و مناسبی در مورد گسترش ساحه تأثیرگذاری و وسعت پایگاه‌های اجتماعی در کشور عملن موجود می‌باشد. بگفته بسیاری از کارشناسان و دست‌اندرکاران امور، نباید بیش از معیارهای موجود، بافکار عمومی اتکا ورزید، چه، بازیگران جهانی و منطقوی، دستور کار خویش را داشته که توسط فرماندهان محلی بمنظور دستیابی با اهداف خودخواهانه و تفوق طلبانه، مورد استفاده قرار گرفته و در زمینه از کاربرد وسیعی برخوردار می‌باشند.

آیا تصور این مسأله، طبیعی و قابل پیشبینی بنظر می‌رسد که وضعیت به زمان و شرایط قبل از حمله و یورش نظامیان ایالات متحده و هم پیمانانش به کشور ما، به حالت عادی برگردد؟ امریکایی‌ها بگونه غیرقانونی در سوریه رحل اقامت افکنده و بدنبال انجام معامله سیاسی با روسیه و ترکیه می‌باشند. اما قابل یادآوری پنداشته می‌شود که قضیه، شرایط و وضعیت در کشور عزیز ما افغانستان بمقایسه با سایر کشورها، منطقه، شکل غامض و پیچیده‌ای بخود اختیار نموده است. این مسأله نیز قابل تذکر پنداشته می‌شود که با احتمال زیاد، تعداد نظامیان ناتو در کشور ما بحد اقل خواهند رسید. "طالب"ها، اشرف غنی و عبدالله راهیچگاهی برسمیت نشناخته‌اند. اما بگفته بسیاری‌ها، در منطقه ما ظاهرن تکوین این واقعیت طبیعی تر بنظر می‌رسد که حتا ورود و تهاجم افراطی‌ها بکشورهای همجوار آسیای مرکزی نیز گسترش یافته و آنگاه ناگزیر باظهار تأسف و یأس در مورد پیامدهای اقدامات احتمالی آنها خواهیم بود. همچنان خاطر نشان می‌گردد که تأمین ثبات نسبی در کشور عزیز ما فقط با موجودیت و حضور پررنگ حاکمیت سیاسی مرکزی قدرتمندی امکان پذیر می‌باشد. ایالات متحده بخوبی میدانند که بدلائیل گفته آمده، در طول مدت زمان دوده، در مورد ایجاد و برپایی ساختارهای پایدار قدرت در کشور ما، از سیاست‌های متضاد و چند پهلوئی پیروی نمود.

قابل یادآوری پنداشته می‌شود که کشور عزیز ما افغانستان که تا حد زیادی مناسبات قبیلوی در آن حاکم و مسلط می‌باشد، با خصوصیت‌های ضدیت و مبارزه با هرگونه حضور و موجودیت نیروهای بیگانه، مشخص و متباز می‌گردد. تا همین اکنون هم، میان قبایل کشور یک قانون بگونه عام آن حاکم و موجود می‌باشد که میتنی بر آن، هیچ بیگانه و خارجی مسلح بدون اجازه و تصمیم بزرگان و وریش سفیدان نباید در قلمرو مربوط به بود باش آنها به موجودیت خویش دل خوش نماید و اگر به چنین اقدامی مبادرت ورزد، از هیچگونه حقی بمنظور تداوم موجودیت و حضورش در قلمرو آنها برخوردار نمی‌باشد. آنها متیقن می‌باشند که با تداوم چنین حضوری، وضعیت در اراضی مربوط بکشور بیش از پیش بوخامت خواهد انجامید.

چنین بنظر می‌رسد که امریکایی‌ها هم طرفداران غنی و هم طرفداران عبدالله را مورد حمایت قرار داده و همچنان در صدد آن می‌باشند تا به رفع تعزیرات وضع شده علیه "طالب"ها نیز مبادرت ورزند. طی سالروان، کوشش‌های اینچنینی، بیش از هر زمان دیگری صورت خواهد گرفت.

در محیط کارشناسان، اغلبن چنین سروصداهایی بگوش می‌رسد که ایالات متحده در افغانستان به شکست مواجه گردیده و راهش را گم نموده است. اما می‌توان گفت که چنین ادعایی کاملن صحت ندارد، ایالات متحده به عقب نشینی و فراخواندن نظامیان از سرزمین کشور ما مبادرت ورزیده و افغانستان را ترک خواهند نمود، اما هرج و مرج و نابسامانی گسترده‌ای را در سرزمین کشور ما پس از خود بجا می‌گذارند. در چنین وضعیت نابسامانی، بیشترین

بخشهایی از جنگجویان بگونه مستقیم و غیرمستقیم از جانب ایالات متحده پشتیبانی گردیده و معاونت های تسلیحاتی و نقدی دریافت مینمایند. چنین وضعی باین مفهوم تلقی می گردد که بنحوی از انحاء رقابتهای ضد و نقیض گویی ها همچنان تداوم حاصل نموده که ادامه چنین وضعیتی، ممکن و آشننگتن را به تجدید نظر در مورد اوضاع کنونی در کشور ما مجبور نماید.

بخاطر باید داشت که کشور های همجوار افغانستان با در نظر داشت وضعیت منحصر بفرد کشور ما، قبل از همه، نگران اوضاع امنیتی در کشور های خودشان می باشند. گروه های تشدد طلب محلی بویژه در مناطق همجوار کشور ما با دول کشور های آسیای میانه، عملن موجود بوده و با اقدامات و انجام فعالیت های خرابکارانه متوسل می گردند. اما همه باین امر متیقن می باشند که اگر در داخل افغانستان، بویژه میان رهبران موجود در کشور تفاهم حاصل گردیده و در امر تأمین صلح و مصالحه در کشور و انجام گفتگو های میان افغانی بموقفیت هایی دست یابند، بیش از هر زمان دیگری نه تنها آرامش در کشور ما بلکه صلح و امنیت به منطقه باز خواهد گشت.

اما دیده می شود که شرایط و وضعیت پدید آمده پس از انتشار ویروس کرونا، بسیاری از مسایل و موضوعات حاضر و بر نامه های موجود تحت شعاع قرار گرفته و در درجه دوم اهمیت قرار داده شده است. نمونه بارز چنین حالتی را می توان در مورد افغانستان بحساب آورد. وضعیت کشور در حال حاضر بیش از هر زمان دیگری پیچیده و گیج کننده محسوب می گردد. بر غم امضای توافقنامه مؤرخ ۲۹ ماه فبروری سال روان میان "طالب" ها و ایالات متحده در قطر، بمشکل بتوان گفت که کشور عزیز ما در مسیر تحقق آشتی و مصالحه ملی قرار گرفته است. بهر صورت، گفتگو های میان افغانی که آغاز آن بتاریخ دهم ماه مارچ سال روان برنامه ریزی گردیده بود، بدلائیل معین داخلی و خارجی از قوه بفعل مبدل نگرید.

عملیات نظامی در کشور عزیز ما بگونه واقعی کلمه، همچنان تداوم حاصل نموده و "طالب" ها بیش از پیش به تشدید عملیات شان در سراسر کشور مبادرت ورزیدند. طی ماه حمل سال روان، در ولایت های ننگرهار و لوگر در شرق، عزنی در مرکز کشور، هرات، بادغیس و غور در غرب، هلمند، کندهار و ذابل در جنوب، کندز، سمنگان، بلخ، سرپل، جوزجان و بغلان در شمال کشور شاهد تشدید عملیات و تداوم زد و خوردهای مسلحانه بودیم. در روز های پایانی ماه یاد شده، منطقه یمگان و ولایت بدخشان تحت نظارت "طالب" ها قرار گرفت.

علاوه بر آن، مایک پامپیو وستولنبرگ، مسأله پایه گذاری و تشکیل هر چه زودتر "دولت فراگیر" با شرکت و سهمگیری تمامی رهبران افغان در دستور کار قرار دادند. میتوان گفت که با استفاده از چنین فرصتی در امر مصالحه و ایجاد صلح پایدار در کشور و تحکیم و تقویت نهاد های دولتی موفقیت هایی بدست آمد. اما اظهارات غیرمسئولانه طرف امریکایی تا حدودی باین مفهوم تلقی می گردد که اصل گفتگو های میان افغانی که در مذاکرات ایالات متحده و "طالب" ها در قطر

مورد بحث قرار گرفت، بدلائیل ذیل بگونه مشخص و آشکاری نمی توان از توسعه آن مطمئن بود: از یکجانب، اشرف غنی بمثابه رئیس جمهور کشور، در امر مذاکره با "طالب" ها عجله ندارد. چه، بگونه عینی از جمله، ممکن در آینده و با تداوم سیر پروسه کنونی، منجر به از دست دادن قدرت اشرف غنی گردد، این اولین؛ در مقابل، "طالب" ها به جانب امریکا همکاری های شان را وعده سپرده و ادعا می ورزند که حاکمیت بر هبری اشرف غنی در افغانستان دست نشانده بوده که اصلن سلاح بر زمین نخواهد گذاشت.

در نهایت امر، مراکز قدرت دوگانه عملن در کابل موجود میباشد. یکی از آنجمله اشرف غنی با شخصیت سازی هایی در عرصه رهبری دولت افغانستان، خودش را بمثابه رئیس جمهور قانونی کشور میپندارد و دیگری هم عبدالله، رقیب انتخاباتی سال پار اشرف غنی که بگونه دوفاکتو خودش را رئیس حکومت افغانستان محسوب می نماید. هر دوی آنها هر کدام شان خودش را رئیس جمهور کشور پنداشته و هر کدام آنها در عین روز اما بگونه جداگانه، مراسم تحلیف و سو گند ریاست جمهوری در کشور را انجام دادند. پس از آن، هر کدام از آنها یکدیگر شان را از موقف های قبلی شان بر طرف و بمنظور اجراءات امراتی دولتی اقدام نمودند. بگونه مشخص، اشرف غنی با لغو ریاست اجرائیه، عملن عبدالله را از کلیه وظایفش سبکدوش نمود. بدین ترتیب، پرسشی مطرح میگردد که در مذاکرات با "طالب" ها، کدام مقام مسؤول از جانب دولت افغانستان باید نمایندگی نماید؟

پس از اینهمه، وزیر امور خارجه ایالات متحده بمنظور حل و فصل معضل موجود وارد کابل شده، اما پس از عدم مؤ فقت در زمینه یاد شده، دوباره کابل را ترک نمود. در کنار آنکه تلاشها بمنظور رفع اختلافات موجود به نتیجه دلخواهی منجر نگردید، در صورت تداوم اختلافات کنونی، خطر از دست دادن مبلغ دومیلیون دالر کمک های ایالات متحده

طی سال های ۲۰۲۰ - ۲۰۲۱، نیز عملن موجود می باشد.

اما در پایان ماه یادشده، نشانه هایی از امیدواری بمشاهده رسید. در نخستین روزهای فصل بهار، بگونه ناگهانی از تعیین و برگزیدن هیأت مذاکره کننده دولت افغانستان اخبار و اطلاعاتی به نشر سپرده شد. از موضوع فوق در تویتر نماینده ویژه ایالات متحده در امور مصالحه در کشور نیز تذکراتی بعمل آمد. اما بزودی این مسأله واضح و مبرهن گردید که نامبرده در مورد، نهایت عجله بخرچ داده است. "طالب"ها اعلام نمودند که نحوه ترکیب هیأت مذاکره کننده که از جانب اشرف غنی صورت گرفته، بگونه واقعی انعکاس دهنده مناسبات و چگونگی ارتباط آنها به قضا یای موردنظر مراعات نگریده و "طالب"ها بدلائل متذکره، با هیأت یادشده به مذاکره ومفاهمه مبادرت نخواهند ورزید. وضعیت بار دیگر وبگونه مجدد با بلاتکلیفی مواجه گردید.

در اصول، تمامی دول همجوار منطقوی همه بگونه واحدی منتظر برقراری صلح وتأمین ثبات در کشور ما می باشند. این نیز ممکن بنظرمی رسد که مراکز عمده قدرت منطقوی مانند چین، هند و ایران بمثابه تضمین کنندگان صلح و ثبات وامنیت، اجازه ندهند تا در کشور ما خلای امنیتی پدید آید. اما در اینمورد اختلافاتی نیز موجود میباشد که بگونه عمده می توان از مخالفت ها وضدیت هایی میان پکن ودهلی جدید نامبرد. بدینترتیب، اصل روابط و مناسبات چین با افغانستان بویژه وبگونه عمده در زمینه ساخت و ساز دهلیز انتقالات لوژیستیکی و ایجاد و تکمیل زیرساخت های "یک کمربند - یک مسیر" که حتا دربرگیرنده مناطقی از پاکستان نیز می گردد، گره خورده است.

پس از ایجاد بحران در مناسبات چین با ایالات متحده، تبادلات گمرکی با آن کشور محدود شده و جنگ تجارتي آغاز گردید. اما رهبری کشور چین با انعطاف پذیری دیپلماتیک، تمایلش را بمنظور گفتگو با همه شرکت کننده های روند سیاسی در کشور ما از جمله با "طالب"ها، اظهار نمود. چنین ستراتیژی سبب تقویت و تحکیم مواضع آن کشور در آسیای مرکزی خواهد گردید.

دهلی جدید بنوبه خویش و بگونه رسمی، علاقمند حفظ وضع فعلی با موجودیت رئیس جمهور ضعیف کنونی در کشور ما بوده و اما سیاستمداران هندی درمورد احتمال تطابق "طالب"ها با شرایط و ضوابط حیات صلح آمیز در افغانستان، ابراز شک وتردید می نمایند. نخبگان سیاسی هند، درمورد مسایل امنیتی کشورشان، از جمله در زمینه مخالفت با جنبش ها و حرکت های افراطی مذهبی در کشمیر و درمورد روابط ومناسبات پیچیده با اسلام آباد، ملاحظاتی دارند.

پیشبینی وضعیت وچگونگی سمت وسوی حوادث در کشور ما برای کشور چین، دشوار بنظرمی رسد. مدت زمان خر و ج قوت های نظامی ایالات متحده از اراضی کشور ما که در مذاکرات آن کشور با "طالب"ها پیشبینی گردیده بود، به دلیل شیوع ویروس کرونا به تأخیر مواجه گردید.

قرآخرین اخبار و اطلاعات منتشر شده توسط وسایل اطلاعات همگانی، تبادل زندانیان که قبل براین درمورد آن میان آنها توافق حاصل گردیده بود، در معرض خطر قرار گرفت. مشکل درمورد یادشده زمانی آغاز گردید که جانب "طالب"ها در گام نخست خواهان رهایی ۱۵ تن از فرماندهان آنها که بجرم انجام فعالیت های تروریستی وضدبشری وانجام اقدامات دهشت افکنانه بویژه علیه اهالی ملکی کشور زندانی می باشند، گردیدند که بامخالفت دولت افغانستان مواجه گردید. مطابق اظهارات مقامات حکومتی، جانب دولت افغانستان بمنظور تسریع پروسه صلح ومصالحه در کشور، حاضر به رهایی آنده از زندانی های "طالب"ها اند که از جانب آنها خطرتهدید اندکی موجود می باشد.

اظهارات طنین انداز نماینده های کاخ ریاست جمهوری کشور، بنحوی از انحاء، اقدام وعملکرد واکنشی در قبال هشدار های پیهم "طالب"ها مبنی بر موجودیت خطرات و تهدیدهای مختل شدن روند صلح تحت حمایت ایالات متحده و متهم نمودن مقامات رسمی دولت برهبری اشرف غنی به بی پروایی در قبال اجرای عملی تصمیم های اتخاذ شده محسوب نموده و در مقابل، "طالب"ها نیز تهدید نمودند که در صورت عدم تحقق شرایط، از توافق خارج خواهند شد. "طالب"ها بگونه ویژه ای از عدم رهایی ۵ هزار زندانی هایشان شاکی گردیده و هیأت

اعزامی شان بکابل را بدون دستیابی به نتیجه ای دوباره فراخواندند. "طالب"ها جانب حکومت افغانستان و ایالات متحده را متهم به نقض سازش حاصله میان ایالات متحده و "طالب"ها نموده وآخرین اعلامیه آنها گواه این امر می باشد که ایالات متحده باید درمورد آزادی زندانیان "طالب"ها بردولت افغانستان فشار وارد نماید.

مطابق گزارش "رویترز"، طی سال روان، معاونت ها و کمک های ایالات متحده بارگان های حراست از قانون در کشور باحداقل رسیده است.

از جانب دیگر، تقلیل در مجموعه کمک های نقدی، لوژیستیکی وتسلحاتی به نیروهای امنیتی کشور ما نیز از جمله

شهبکارهای دیگر دستگاه رهبری و اشننگن بحساب می آید. بسیاری ها براین باورند که تقلیل کمک های ایالات متحده به نیروهای امنیتی و دفاعی افغان بیش از هر زمان دیگری سبب تضعیف عملکردهای قوت های مسلح کشور گردیده و به تقویت نیروهای مخالف منجر خواهد گردید.

ایالات متحده، قبل براین نیز هشدار داده بود که با تداوم قدرت دوگانه و عدم تفاهم در امر رهبری واحد کشور، به تقلیل بیشتر کمک هایش مبادرت خواهد ورزید.

رئیس جمهور غنی در پاسخ، اظهار نمود که تقلیل کمک های ایالات متحده، اصلن در روند حکومتداری کشور اثر منفی بجا نگذاشته و دولت افغانستان در صدد جستجوی منابع جدید و راههای بدیل می باشد. اما در ایام پسین، علایم و نشانه هایی از تغییر موضع و اصلاح اظهارات مقامات ارگ ریاست جمهوری عملن بمشاهده می رسد.

قابل یادآوری میباشد که همه بگونه مشترکی آرزومند آنند تا معضل و مشکل پیش آمده در امر مذاکرات و گفتگوهای میان افغانی بر طرف گردیده و امکان دید و بازدید و انجام گفتگوهای مستقیم یادشده هر چه زودتر فراهم گردد.

علاقمندان مسایل مربوط به کشور عزیزما با نگرانی شاهد اوضاع امنیتی و عدم ثبات سیاسی در افغانستان میباشد. با وجود آنکه طی ماه فبروری سالروان، توافقات و معاملاتی میان ایالات متحده و "طالب" ها بست آمد، اما بخش عمده و درشت توافقات حاصله از جمله یکی هم بدلیل پخش و گسترش ویروس "کرونا"، فراخواندن نظامیان امریکا ی به تعویق افتاده و نبردها و زرد و خوردهای مسلحانه میان طرف های درگیر همچنان ادامه یافته و کشتار اهالی ملکی کشور نیز متوقف نگردید.

قبل از همه و بیش از سایر موارد، ریشه گیری بحران سیاسی در عرصه حکومتداری در داخل کشور، کاسه صبر و حوصله مردم و اهالی کشور را بسر رسانیده است. از تشکیل و ایجاد "دولت فراگیر" که مورد پذیرش مردم کشور و تأیید جامعه بین المللی باشد، تاکنون خبری نیست.

پیامدهای مستقیم چنین وضعیتی در کشور، مذاکرات و گفتگوهای صلح میان افغانی را بتأخیر مواجه نمود. در آزادی و تبادل زندانیان هر دو طرف نیز موانعی ایجاد گردید.

قابل یادمانی پنداشته می شود که هموطنان ما به نتیجه مذاکرات و گفتگوهای میان افغانی امید بسته اند تا صلح و امنیت و ثبات همیشگی و پایدار در کشور عزیزما تأمین گردد.

مردم کشور عزیزما خواهان آنند تا همه نیروهای سیاسی کشور، حداکثر سعی و تلاش شان را بمنظور حل و فصل صلح آمیز اختلافات داخلی در کشور بخرچ داده و شرایط را بمنظور آغاز گفتگوهای صلح میان افغانی مساعد و مهیا نمایند.

خاطر نشان باید نمود که اگر و در صورتی که در مورد تبادل زندانیان توافق حاصل نگردد، ایالات متحده کشور ما و هموطنان ما را با خروج نظامیان آن کشور از افغانستان تهدید می نماید.

اما نباید فراموش خاطر ما گردد که بمنظور تأمین صلح و امنیت سراسری در سرزمین کشور عزیز، گام های نخستین توسط خود افغان ها باید برداشته شود.

یکشنبه ۲۴ ماه حمل سال ۱۳۹۹ خورشیدی